

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/198/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816204235
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7816204235.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti žalovanej J. P., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. XXXX/XX, S., zast. Mgr. Ivicou Štigitz, advokátkou so sídlom Šafárikova 8, Rožňava, o zaplatenie 380,26 € s prísl. a vzájomnej žalobe o 715,34 €, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 11C/373/2016-175 zo dňa 8.6.2020 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby.

Vo výroku o vzájomnej žalobe m e n í rozsudok tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej 335,08 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Mení rozsudok vo výrokoch o náhrade trov konania tak, že priznáva žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v rozsahu 30,60 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I.), v zmysle vzájomnej žaloby uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 715,34 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II.), priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % (III.) a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (IV.) s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak v I. výroku rozsudku o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 380,26 € s 5,25 % úrokmi z omeškania ročne od 13.6.2014 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že žalobca v hmotnoprávnom postavení veriteľa na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300044734 uzatvorenej dňa 18.1.2012 (ďalej tiež len „úverová zmluva“) poskytol žalovanej úver vo výške 840,- € oproti jej povinnosti peňažné prostriedky veriteľovi vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi v 42 mesačných splátkach po 45,01 €, v termínoch splatnosti podľa dohodnutého splátkového kalendára; v súlade s článkom 4.1 úverovej zmluvy dňa 30.4.2014 žalobca poskytol žalovanej revolving vo výške 380,26 € na jej účet v peňažnom ústave a dňa 12.6.2014 žalovaná doručila žiadosť o storno poskytnutého revolvingu, ktorým sa rozumie vrátenie peňažných prostriedkov na účet žalobcu (čl. 4.6 zmluvy). Žalovaná však poskytnuté peňažné prostriedky nevrátila, následne listom zo dňa 18.12.2014 bola vyzvaná na vrátenie dlžnej sumy na účet žalobcu, no na písomnú výzvu nereagovala a v stanovenej lehote svoj dlh žalobcovi neuhradila. V súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka si žalobca uplatňoval z dlžnej sumy tiež úroky z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

3. Rozsudkom súd rozhodol tiež o vzájomnej žalobe žalovanej podľa ust. § 147 ods. 2 CSP (II. výrokom), ktorou sa žalovaná domáhala voči žalobcovi zaplataenia dlžnej sumy 715,34 € titulom vydania bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu medzi sumou poskytnutého úveru (840 €) a sumou ňou zaplattenou žalobcovi nad rámec skutočne poskytnutých prostriedkov (1.555,34 €), o ktorú sa žalobca na jej úkor bezdôvodne obohatil. Vzájomnú žalobu žalovaná odôvodňovala na podklade tvrdenia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v dôsledku nedostatku obsahových náležitostí úverovej zmluvy v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov.

4. Súd prvej inštancie rozhodol o spore predchádzajúcim rozsudkom zo dňa 13.9.2017 tak, že žalobu zamietol, v zmysle vzájomnej žaloby uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 715,34 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Rozhodol tak na podklade záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý vyvodil z nedostatku zákonom predpísanej písomnej formy a osobitnej náležitosti úverovej zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a teda podľa posúdenia súdu žalovaná mala povinnosť vrátiť žalobcovi len sumu poskytnutého úveru a o sumy prijaté nad jej rámec sa žalobca na úkor žalovanej bezdôvodne obohatil prijatím plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Žalobcom vznesenú námietku premlčania súd v tomto rozhodnutí posúdil ako nedôvodnú a dospel k záveru, že nárok žalovanej uplatnený vzájomnou žalobou na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Co/201/2018-149 zo dňa 27.6.2019 tento rozsudok zrušil z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel k neúplným a nesprávnym záverom o tom, že nebola dodržaná písomná forma úverovej zmluvy a o dôvode vzniku bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd za nesprávny pokladal tiež záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre nedostatok náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., pretože toto ustanovenie súd nevyložil eurokonformne v zmysle smernice 2018/48/ES, a z týchto dôvodov odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vec právne posudzoval podľa ustanovení § 52 a nasl., § 3 ods. 1, § 39, § 451 ods. 1, 2, § a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 55 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku; právny vzťah strán posúdil ako záväzkový zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere a dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý vyvodil z nesprávne uvedenej výšky ročnej úrokovej sadzby (70,02 %), ktorá je zjavne v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko niekoľkonásobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru poskytovanú finančnými inštitúciami v rozhodnom období a poukázal na to, že podľa zverejnených priemerných úrokových sadziieb (na webovom sídle Národnej banky Slovenska) pre poskytnuté spotrebiteľské úvery ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 18.01.2012, v kategórii Nové úvery pre domácnosti, pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov bola úroková sadzba v hodnote 12,11 % ročne. Dohodnutú výšku úrokov v sadzbe 70,02 % súd považoval pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.7.2009 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/114/2014. Žalovaná preto podľa úvahy súdu prvej inštancie bola povinná vrátiť žalobcovi iba sumu zodpovedajúcu skutočne poskytnutým peňažným prostriedkom 840,- € a prijatím plnenia nad tento rámec (1.555,34 €) sa žalobca na jej úkor bezdôvodne obohatil a je preto povinný takto získaný majetkový prospech žalovanej vrátiť vo výške 715,34 € (1.555,34 mínus 840 €). Nárok žalobcu uplatnený žalobou na vrátenie poskytnutej sumy revolvingu vo výške 380,26 € súd posúdil ako nedôvodný na podklade úvahy, že úver bol žalovanej poskytnutý dňa 30.4.2014, teda ešte pred splnením podmienok v zmysle článku 4.2 zmluvných dojednaní a žalobca nepreukázal, že schválenú výšku revolvingu 380,26 € oznámil žalovanej. Vzal do úvahy tiež tvrdenie žalovanej, že v tom čase nemala vedomosť o takejto transakcii, keďže jej účet bol zablokovaný na základe exekučného príkazu sp.zn. Ex 5113/12 súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Dulinu zo dňa 28.11.2012, ktorú skutočnosť žalobca žiadnym spôsobom nerozporoval. S poukazom na ust. § 55 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalovaná suma sa pripísaním na účet žalovanej stala súčasťou vecí patriacich do exekúcie a dospel k záveru, že žalovaná nie je pasívne vecne legitimovanou osobou, lebo žalobca môže požadovať vrátenie tejto sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia od oprávneného v exekučnom konaní a z tohto dôvodu žalobu zamietol. Námietku premlčania nároku uplatneného vzájomnou žalobou vznesenú žalobcom súd posúdil ako nedôvodnú v intenciách záverov, ktoré mu vyplynuli z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR

sp. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.1.2018 a 1Cdo/67/2011 a z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/92/2019, podľa ktorých sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, pričom začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty sa odvíja od nadobudnutia vedomosti o skutkových okolnostiach (rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného), na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel, ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. V súlade s týmto právnym názorom súd v napadnutom rozsudku uzavrel, že subjektívna a objektívna premlčacia doba pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia začala v danom prípade plynúť dňom poslednej uhradenej splátky, teda dňa 24.3.2015, keďže v tento deň žalobca (pozn. odvolacieho súdu: správne má byť žalovaná) mal vedomosť o tom, komu plnil a v akom rozsahu, a to bez ohľadu na to, či mal znalosti o právnej kvalifikácii svojho nároku, pričom vzájomná žaloba bola žalovanou podaná dňa 14.11.2016, a teda podľa posúdenia súdu prvej inštancie k premlčaniu nároku nedošlo. Z uvedeného dôvodu súd vzájomnej žalobe žalovanej vyhovel a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie sumu 715,34 € v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že priznal žalovanej, ktorá mala v spore plný úspech, nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Vzhľadom na to, že žalobca bol úspešný v odvolacom konaní, keďže na základe ním podaného odvolania bolo predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a vec bola vrátená na nové rozhodnutie, súd priznal žalobcovi nárok náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 % s tým, že o výške stranám prisúdenej náhrady trov rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

6. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby (I.), vo výroku, ktorým súd vyhovel vzájomnej žalobe žalovanej (II.) ako aj vo výroku o trovách konania (III.) napadol včas podaným odvolaním žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobe vyhovel, vzájomnú žalobu žalovanej zamietol, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V prvom rade nesúhlasil so záverom súdu, že žalovaná nie je v danej veci pasívne vecne legitimovaná a že peňažné prostriedky revolvingu vyplatené na účet žalovanej, ktorý bol blokovaný na základe exekučného príkazu súdneho exekútora v exekúcii vedenej voči nej, sa ich pripísaním stali vecou patriacou do exekúcie, ktorý záver považoval za nesprávny po skutkovej i právnej stránke a aj arbitrárny, pretože súd ho žiadnym spôsobom v rozsudku neodôvodnil. Argumentoval v zmysle záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo 2/2009 tým, že suma peňažných prostriedkov poukázaná v prospech účtu žalovanej, je od okamihu jej pripísania na účet po právnej stránke pohľadávkou žalovanej ako majiteľky účtu voči banke, v ktorej mala/má účet vedený, zostatok na účte alebo vkladovom účte nie je vecou patriacou tzv. majiteľovi účtu, ale predstavuje len nárok osoby, pre ktorú sa účet vedie, na vyplatenie aktívneho zostatku. Výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky sa týka pohľadávky, ktorú má majiteľ účtu na základe zmluvy o účte voči peňažnému ústavu, a preto ani nie je rozhodujúce, koho boli peňažné prostriedky, ktoré boli na takýto účet uložené. Podstatnou z tohto hľadiska je jedine skutočnosť, kto je majiteľom účtu (t.j. či ide o povinnú osobu z exekúcie), lebo jedine on má pohľadávku z účtu v peňažnom ústave. Predmetom výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky z účtu v peňažnom ústave nie je vec (a ani iný majetok), ale nárok majiteľa účtu na výplatu peňažných prostriedkov z účtu (pohľadávku z účtu). Podľa názoru žalobcu uvedené peňažné prostriedky nemajú taký charakter, že by k nim mal právo nepripúšťajúce exekúciu a mal by postupovať podľa ust. § 55 zákona č. 233/1995 Z.z., dôvodiť tým, že okamihom ich pripísania na účet žalovanej sa stali súčasťou nároku na vyplatenie pohľadávky z účtu v banke. To, že ohľadne tejto pohľadávky žalovanej ako majiteľke účtu voči banke bola nariadená exekúcia prikázaním pohľadávky z účtu v banke, nemá vo vzťahu k žalobcovi žiadny účinok alebo význam, pretože výkon daného rozhodnutia sa netýka žalobcu, ale sa týka vzťahu medzi žalovanou ako povinnou, bankou ako osobou povinnou plniť pohľadávku z účtu v banke a oprávneným, v prospech koho bola vedená exekúcia, v rámci ktorej došlo k prikázaniu prostriedkov z účtu žalovanej. Konštatoval v tejto súvislosti, že peňažné prostriedky na účet žalovanej boli poukázané na základe konkrétneho právneho titulu - vyplatenie peňažných prostriedkov z revolvingu, boli poukázané na žalovanou určený účet a právny charakter poukázaných peňažných prostriedkov vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou sa nezmenil ani v dôsledku skutočnosti, že ohľadne pohľadávok z účtu žalovanej bola vykonávaná exekúcia v prospech tretieho subjektu. Žalovaná bola okamihom pripísania peňažných prostriedkov zaviazaná ich uhradiť v zmysle zmluvných podmienok a daný záväzok nesplnila, ktorá skutočnosť v konaní ani nebola sporná. Za vecne nesprávne žalobca pokladal tiež rozhodnutie o vzájomnej žalobe

a v tejto časti namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti dohody o úrokoch, ktorú súd vyvodil v zmysle ust. § 39 OZ na základe porovnania dohodnutej úrokovej sadzby s priemernými úrokovými sadzbami za novoposkytnuté spotrebiteľské úvery v bankách. Nesúhlasil ani so záverom súdu, že ním vznesená námietka premlčania je nedôvodná. Mal za to, že posúdenie námietky premlčania súd založil na nesprávnom závere o tom, že premlčacia doba začala plynúť až dňom poslednej uhradenej splátky 24.3.2015 a vytkol súdu, že v rozsudku neuviedol, na základe čoho dospel k tomuto záveru. Podľa názoru žalobcu ak súd jednotlivé platby tvoriace sumu 715,34 € posúdil ako obohatenie, potom tento charakter spolu so všetkými dôsledkami z toho plynúcimi mali tieto platby od ich vykonania a trojročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť úhradou jednotlivých splátok (porov. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/376/2015 zo dňa 22.6.2016). Z toho potom vyplýva, že suma zodpovedajúca úhradám spolu 135,03 € (platby pripísané na účet žalobcu dňa 11.9.2013, 11.10.2013 a 11.11.2013 vo výške á 45,01 €) bola ku dňu podania vzájomnej žaloby na súde premlčanou, pretože medzi ich vykonaním a podaním vzájomnej žaloby na súde (14.11.2016) uplynuli viac ako tri roky. Z rozsudku nevyplýva ani žiadny preukázaný dôvod, podľa ktorého by subjektívna premlčacia doba mala začať plynúť dňa 24.3.2015. Ak podľa záveru súdu žalovaná dňa 24.3.2015 vedela komu a koľko plnila, potom túto vedomosť mala aj v období od 11.12.2013 do 11.11.2014, kedy uhradila sumu spolu 540,12 €, a preto aj táto suma podľa názoru žalobcu je premlčanou v rámci subjektívnej premlčacej doby. Za nesprávny považoval tiež postup súdu prvej inštancie, ktorý nepostupoval podľa právnej úpravy regulujúcej maximálnu prípustnú výšku odplaty za spotrebiteľské úvery a namiesto ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka použil ust. § 39 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tabuľku s priemernými úrokovými sadzbami za novoposkytnuté spotrebiteľské úvery. V rozpore s ust. § 53 ods. 6 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy súd prvej inštancie namiesto odplaty na finančnom trhu používa priemerné úrokové sadzby bánk, pričom na druhú podmienku posudzovanie „obdobnosti prípadov“ úplne rezignoval a žiadnym spôsobom ju nezohľadnil. Uviedol v tejto spojitosti, že zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Porovnávanie s údajmi bánk podľa žalobcu je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí. K argumentácii o výške odplaty na finančnom trhu poukázal na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43CoSr/1/2018 zo dňa 27.3.2018 a 14Co/1016/2014 zo dňa 30.3.2016, z ktorých citoval právny názor.

7. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že nemá žiadne nové dôkazy alebo skutočnosti ku okolnostiam týkajúcim sa veci samej, zotrvala na svojich predchádzajúcich písomných a ústnych podaniach a navrhla, aby odvolací súd odvolanie ako nedôvodné zamietol a napadnutý rozsudok potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a zistil, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné a opodstatnené z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku o vzájomnej žalobe zmenil podľa ust. § 388 CSP tak, že uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej 335,08 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, lebo v tomto výroku je rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, aj keď z iných dôvodov.

9. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 1.12.2021 o 10:00 hod. po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

10. Žalobca v podanom odvolaní v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, celkom opodstatnene namieta správnosť právneho posúdenia súdom prvej inštancie otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v danom spore. Súd prvej inštancie pri posúdení tejto otázky vyšiel z úvahy, že peňažné prostriedky poukázané žalobcom na určený účet žalovanej v peňažnom

ústave sa stali „súčasťou vecí patriacich do exekúcie“, na podklade ktorej dospel k záveru, že žalovaná v danom spore nie je pasívne vecne legitimovanou osobou a žalobca môže požadovať vrátenie tejto sumy od oprávneného v exekučnom konaní a z tohto dôvodu žalobu zamietol.

11. Odvolací súd sa s týmto záverom nestotožňuje a právne posúdenie žalobou uplatneného nároku súdom prvej inštancie považuje za nesprávne. V tejto súvislosti poukazuje na to, že pojem vecná legitimácia sa v sporovom konaní používa pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy jedna strana je subjektom práva a druhá strana je subjektom tomuto právu zodpovedajúcej povinnosti, o plnenie ktorej v konaní ide. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom tohto právneho vzťahu objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že mu uplatnený nárok patrí (žalobca), v skutočnosti nie je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je povinný plniť (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 192/2004, uverejnený v odbornom časopise Zo súdnej praxe č. 46/2008). Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní je dôvodom na zamietnutie žaloby (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo 7/2014 zo dňa 27.2.2015).

12. Súd prvej inštancie otázku vecnej legitimácie žalovanej v prejednávanej veci nesprávne právne posúdil, pokiaľ zo zisteného skutkového stavu a z nespornej skutočnosti, že žalobca na označený účet žalovanej v peňažnom ústave vyplatil peňažné prostriedky z revolvingu v sume 380,26 €, vyvodil právny záver, že žalovaná v právnom vzťahu strán nie je nositeľom tvrdeného hmotno-právneho záväzku vyplývajúceho z uzatvorenej úverovej zmluvy a nie je povinná peňažné prostriedky poskytnuté žalobcom na jej účet (pozn. odvolacieho súdu: vyplatené z ďalšieho úveru, na ktorý mal žalovanej podľa zmluvy vzniknúť nárok automaticky, za určených podmienok a v prípade riadneho splácania poskytnutého úveru) vrátiť žalobcovi iba preto, že žalobca ich na účet žalovanej mal vyplatiť v rozpore s podmienkami dohodnutými v zmluve. Odvolací súd tento právny názor súdu prvej inštancie považuje za nesprávny, keďže v danej veci je podstatné, že k poskytnutiu (ďalšieho) revolvingového úveru v sume 380,26 € žalovanej v skutočnosti došlo a nebolo sporné, že žalovaná požiadala žalobcu o stornovanie revolvingu (i keď žiadosť nedoručila v lehote 7 dní odo dňa pripísania platby na jej účet v peňažnom ústave v súlade s čl. 4.6. zmluvy o úvere), napriek tomu však peňažné prostriedky žalobcovi ani na jeho písomné výzvy nevrátila z dôvodov, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu v žiadnom prípade nemožno pričítať žalobcovi na jeho ujmu. Zistené skutočnosti podľa posúdenia odvolacieho súdu odôvodňujú záver, že žalovaná je povinná splniť svoj úverový záväzok zo zmluvy a vrátiť žalobcovi ním poskytnuté prostriedky z revolvingového úveru vo výške 380,26 €, a to bez ohľadu na to, či boli splnené dohodnuté podmienky pre (automatické) poskytnutie ďalšieho úveru žalobcom; žalovaná jednoznačne je nositeľom právnej povinnosti v posudzovanom hmotno-právnom vzťahu strán z uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 18.1.2012, od ktorej žalobca odvíjal žalobou uplatnený nárok. Na tejto povinnosti žalovanej nič nemení ani skutočnosť, že peňažné prostriedky na účte boli postihnuté nariadenou exekúciou prikázaním pohľadávky z účtu žalovanej (voči ktorej ako povinnej osobe bola exekúcia vedená), na ktorý žalobca peňažné prostriedky z revolvingového úveru poukázal. Žalobca v tejto súvislosti v odvolaní dôvodne argumentuje poukazom na závery právnej praxe, podľa ktorých predmetom výkonu rozhodnutia (exekúcie) prikázaním pohľadávky z účtu v peňažnom ústave nie je vec (ani iný majetok), ale nárok majiteľa účtu na výplatu peňažných prostriedkov z účtu (pohľadávku z účtu). Oprávnenie (nároky) majiteľa účtu spočívajúce v tom, aby jemu alebo ním určeným osobám boli na jeho žiadosť alebo písomný príkaz, prípadne pri splnení dohodnutých podmienok, vyplatené peňažné prostriedky z účtu alebo zostatok účtu, predstavuje „pohľadávku z účtu v peňažnom ústave“, ktorú možno postihnúť výkonom rozhodnutia podľa § 94 Exekučného poriadku. Exekúcií podlieha a predmetom tohto spôsobu exekúcie podľa § 94 Exekučného poriadku preto je len tento nárok (osoby, pre ktorú sa účet vedie). V prípade vykonania exekúcie spôsobom prikázania pohľadávky z účtu v peňažnom ústave majiteľ účtu (v danom prípade žalovaná) stráca svoju pohľadávku z účtu až do výšky exekúčne vymáhanej pohľadávky s príslušenstvom a peňažný ústav ju vyplatí oprávnenému ako osobe, ktorá prikázaním pohľadávky majiteľa účtu získala právo uspokojiť sa z peňažných prostriedkov na jeho účte. Vzhľadom k tomu, že výkon rozhodnutia (exekúcia) prikázaním pohľadávky sa týka pohľadávky, ktorú má majiteľ účtu na základe zmluvy o účte voči peňažnému ústavu, nie je rozhodujúce, kto bol majiteľom peňažných prostriedkov, ktoré boli na účet vložené. Podstatnou z tohto hľadiska je jedine skutočnosť, kto je majiteľom účtu, lebo jedine on má pohľadávku z účtu v peňažnom ústave (pozri rozsudok Najvyššieho

súdu SR sp. zn. 1MCdo 2/2009 zo dňa 30.11.2010). V danej veci je nepochybné, že žalovaná je (bola) majiteľkou účtu (táto skutočnosť nebola v konaní spornou), z ktorého boli exekučne prikázaním pohľadávky vyplatené peňažné prostriedky oprávnenému v exekučnom konaní na uspokojenie ním vymáhanej judikovanej pohľadávky voči žalovanej (ako povinnej osoby). Na základe týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná v danom spore je vecne pasívne legitimovanou osobou a nárok žalobcu na vrátenie ním poskytnutej sumy revolvingu vo výške 380,26 € voči nej je dôvodný.

13. Žalovaná však v danom spore efektívne uplatnila vzájomnou žalobou proti žalobcovi nárok na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 715,34 € titulom vydania bezdôvodného obohatenia a vzhľadom na to, že ide o vzájomné peňažné pohľadávky rovnakého druhu spôsobilé na započítanie, je procesný úkon žalovanej z hľadiska obsahu kompenzačnou námietkou voči pohľadávke uplatnenej žalobou (380,26 €), ktorou došlo podľa hmotného práva (ust. § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka) k zániku záväzku žalovanej voči žalobcovi na zaplatenie dlžnej sumy 380,26 € s prísl. započítaním vzájomných pohľadávok veriteľa a dlžníka. Z tohto dôvodu žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako (vo výroku) vecne správny, aj keď z iných dôvodov.

14. Povahu vzájomnej žaloby v zmysle ust. § 147 CSP má iba prevyšujúci nárok žalovanej proti žalobcovi, t.j. o zaplatenie sumy 335,08 € (715,34 - 380,26 €) titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré žalobca na úkor žalovanej získal prijatím plnenia nad rámec skutočne poskytnutých úverových prostriedkov. Tento nárok odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie posúdil ako dôvodne uplatnený na podklade záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý v konečnom dôsledku možno považovať za správny. Odvolací súd však domnienku o následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru vyvodil s použitím ust. § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, t.j. v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z.z.“) zo skutočnosti, že údaj o RPMN bol v úverovej zmluve uvedený v nesprávnej hodnote v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí sa nijako nezaoberal správnosťou výšky RPMN v úverovej zmluve a neuvažoval prioritne o úplnosti úverovej zmluvy, neposúdil jej obsah z hľadiska zákonom predpísaných náležitostí, ale nesprávne (bez zodpovedajúcej zákonnej opory) venoval pozornosť iba otázke posúdenia platnosti dojednania o výške úrokov v zmluve z pohľadu dobrých mravov.

15. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať tiež ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

16. Podľa § 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z.z. ročnou percentuálnou mierou nákladov sa pre účely tohto zákona rozumie celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

17. Podľa ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa pre účely tohto zákona rozumie všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

18. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

19. V zmysle ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. sa do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktorých ročné vyjadrenie vlastne zodpovedá hodnote RPMN (§ 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z.z.), zahrňujú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

20. Citované ustanovenia zakazujú pod následkom neplatnosti v spotrebiteľských zmluvách uvádzať tiež ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Inak povedané, zmluvná voľnosť účastníkov spotrebiteľskej zmluvy je obmedzená tiež tým, že nedovoleným, a teda neplatným, je tiež i dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v ich právnom postavení. Obvyklá argumentácia dodávateľov, že spotrebiteľ sa oboznámil so zmluvou, že si prečítal aj všeobecné obchodné podmienky, že podpisom s nimi vyjadril súhlas a že súhlasil s každým takto upraveným inštitútom, povinnosťami na ňom viaznucimi, alebo jednoducho len preceňujúca význam v zmluve prejavenej vôle, či formálnu oddelenosť niektorého z dojednaní, opomína podľa odvolacieho súdu samotnú podstatu spotrebiteľskej ochrany spočívajúcu na premise, že spotrebiteľovi neprijateľné podmienky predovšetkým nemožno predkladať a pokiaľ tak dodávateľ urobí, koná nepoctivo a musí byť uzrozumený s tým, že na takéto neprijateľné podmienky súd neprihliadne bez ohľadu na to, či a do akej miery sa spotrebiteľ tou ktorou podmienkou zaoberal. Takto je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu z pohľadu ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. nazerať aj na zmluvnú podmienku dohody o poskytnutí služby odkladu splátok. Táto nepochybne predstavuje nad primeranú mieru výrazný zásah do právneho postavenia spotrebiteľa, pretože nezanedbateľne zvyšuje jeho náklady spojené s úverom bez zrejmej materiálnej protihodnoty. Nemožno preto racionálne pripustiť, aby náležite informovaný spotrebiteľ dobrovoľne a bez vplyvu na možnosť dohodnutia zmluvného vzťahu i bez, pre neho nevýhodnej podmienky, takúto nevýhodnú podmienku prijal; na strane druhej je notorietou, že dodávatelia predkladajú spotrebiteľom formulárové návrhy zmlúv, ktoré vzhľadom na svoj rozsah, formu, štruktúru a použité výrazové prostriedky, nie sú spotrebiteľia schopní v rámci predzmluvného rokovania komplexne poznať a v takomto rozpoložení obyčajne podpisujú písomnosti tak, ako sú im predkladané, alebo nemajú reálne na výber a v záujme poskytnutia úveru, neraz v ťaživých životných situáciách, pristúpia na akékoľvek úverové podmienky. Ani v posudzovanej veci nebola tvrdená a ani dokazovaná v konaní pred súdom prvej inštancie zistená skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver, že služba odkladu splátok nie je takou, na ktorú by žalovaná mohla nepristúpiť bez vplyvu na možnosť uzavrieť úverovú zmluvu, i keď to je v úverovej zmluve formálne deklarované (v jej časti 8.6).

21. Odvolací súd je toho názoru, že výška RPMN je v úverovej zmluve stanovená nesprávne v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa z dôvodu, že v nej nebol zahrnutý poplatok za službu odkladu splátok. Podľa prepočtu odvolacieho súdu pri výške úveru 840,- €, výške mesačnej splátky 45,01 € a počte splátok 42, nepredstavuje RPMN v úverovej zmluve deklarovanú hodnotu 70,02 %, ale hodnotu 89,51 %. Už na základe tohto nedostatku úverovej zmluvy je potrebné úver poskytnutý žalovanej považovať za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. a uvedené má za následok, že žalovaná bola povinná zaplatiť žalobcovi len sumu zodpovedajúcu skutočne poskytnutým peniazom (840,- €) a prijatím plnenia nad tento rámec, t.j. v sume 715,34 € (1.555,34 - 840 €) sa žalobca na jej úkor bezdôvodne obohatil, a preto je povinný žalovanej takto získané bezdôvodné obohatenie vydať. K nároku spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením z vadnej úverovej zmluvy, resp. zo zmluvy bezúročnej a bezpoplatkovej, odvolací súd poukazuje na právne závery formulované Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 5Cdo 29/2021 zo dňa 28.9.2021, v obdobnej veci vedenej proti žalovanej spoločnosti Profi Credit Slovakia, s.r.o. na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 12Csp/41/2018 (na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 2Co/139/2019), v ktorom najvyšší súd uviedol, že „túto špecifickú situáciu je možné najviac pripodobniť k vadnosti písomne uzavretej zmluvy (inej ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere), z ktorej zmluvné strany v domnení, že sú ňou viazané plnili, ale v dôsledku vadnosti zmluvy sa dostaví zákonný následok v podobe jej neplatnosti a už poskytnuté plnenie je bezdôvodným obohatením. Uvedené umožňuje dovolaciemu súdu zovšeobecniť, že plnenie spotrebiteľa poskytnuté dodávateľovi nad rámec istiny dohodnutého spotrebiteľského úveru je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane dodávateľa z neplatného právneho úkonu. Zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru je totiž z hľadiska Občianskym zákonníkom pevne daných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia akousi modifikáciou neplatnosti právneho úkonu vyvolanou (danou) špeciálnym charakterom aplikovaného hmotnoprávneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 11 ods. 1)“.

22. Žalobca v odvolaní nedôvodne vytýka nesprávne právne posúdenie otázky premlčania nároku uplatneného vzájomnou žalobou. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s námietkou premlčania vnesenou v konaní žalobcom so záverom, že nárok žalovanej na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný, vychádzajúc pritom zo zákonného predpokladu i záverov ustálených právnej praxe, podľa ktorých pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať

zo skutočnej, a nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal; pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o bezdôvodnom obohatení dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr (pozri napr. R 25/1986). Subjektívna premlčacia doba pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 107 ods. 1 OZ začína plynúť vtedy, keď sa oprávnený dozvie o vzniku a rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného a keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, pričom vedomosť o právnej kvalifikácii nároku nie je rozhodujúca (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 67/2011). Posúdenie otázky premlčania nároku žalovanej (spotrebiteľa) na vydanie bezdôvodného obohatenia súdom prvej inštancie v danom spore je plne súladné i s aktuálnymi judikatórnymi výstupmi právnej praxe (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 51/2020 zo dňa 9.6.2020 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 29/2021 zo dňa 28.9.2021), ako aj s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok týkajúci sa prejudiciálnej otázky v inom spore tu žalujúcej spoločnosti vo veci C-485/19 z 22.4.2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o., tiež rozsudok v spojených veciach C-698/18 a C-699/18).

23. V prejednávanej veci podľa posúdenia odvolacieho súdu vedomosť žalovanej o vzniku bezdôvodného obohatenia nemožno automaticky spájať len s predpokladom poznania obsahu úverovej zmluvy a nie je namieste plynutie začiatku subjektívnej premlčacej doby odvíjať ani od domnienky znalosti spotrebiteľa o právnej úprave zakotvujúcej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (v zmysle zásady „neznalosť zákona neospravedlňuje“), ale pre prijatie nepochybného záveru o začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné trvať na objektivizovaní skutkovej okolnosti, z ktorej žalovaná mohla nadobudnúť vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor a kto je zaň zodpovedný. Žalobca nepreukázal, že by žalovaná mala skoršiu (skutočnú) vedomosť o tom, že nemá (nemala) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve, resp. že tieto plní na účet svojho veriteľa bez existujúceho (platného) právneho dôvodu - než dňom poslednej zaplatenej úverovej splátky, t.j. 24.3.2015, ktorým dňom začiatok plynutia subjektívnej (i objektívnej) premlčacej doby ustálil súd prvej inštancie, a preto vzhľadom na dátum podania vzájomnej žaloby (14.11.2016) možno súhlasiť so záverom, že nárok žalovanej na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný. Je potrebné zdôrazniť, že dôkazné bremeno vo vzťahu k tejto skutočnosti v danom spore zaťažovalo žalobcu, nakoľko preukázanie, že premlčacia doba vôbec začala plynúť a že uplynula pred uplatnením nároku na súde, sú na prospech jeho procesnej obrany, keďže on v konaní vzniesol námietku premlčania (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 17/2010 zo dňa 28.3.2012). Pokiaľ preto nedôjde k nepochybnému preukázaniu skutočností potrebných pre záver o premlčaní uplatneného nároku, nemožno inak než posúdiť námietku premlčania ako nedôvodnú.

24. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa ust. § 388 CSP rozsudok v napadnutom výroku o vzájomnej žalobe zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej z titulu zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie sumu 335,08 € (715,34 € - 380,26 €), v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

25. Vzhľadom na zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd rozhodol tiež o nároku strán na náhradu trov celého konania (vrátane trov vynaložených v štádiu odvolacieho konania), a to podľa konečného výsledku sporu s použitím ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná mala v spore úspech v rozsahu 65,30 % (čo do sumy 715,37 € z celkovo uplatnenej sumy 1.095,60 €) a žalobca bol v konečnom dôsledku procesne úspešný v rozsahu 34,70 % (čo do sumy 380,26 €), preto odvolací súd priznal žalovanej nárok na pomernú náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 30,60 % (65,30 - 34,70). Odvolací súd zdôrazňuje, že v tomto rozhodnutí o nároku žalovanej na náhradu trov konania je premietnutý úspech strany v celom spore, v závislosti od konečného rozhodnutia sporu, a nie od čiastkových rozhodnutí vydaných v priebehu konania či v odvolacom konaní, preto súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o priznaní náhrady trov odvolacieho konania žalobcovi samostatným výrokom rozsudku (IV.) a aj toto nesprávne rozhodnutie o trovách konania ako závislé muselo byť zmenené týmto rozhodnutím odvolacieho súdu o trovách celého konania.

26. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP), môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).